

**פסיכולוג קליני נודע ופסיכיאטריה מנוסה
 מנתחים את המיסוך המדהים שבו תיאר
 עיתונאי מיומן את התנהגותו של הפרופסור מנחם
 מילסון, האיש השולט עתה שילטון מוחלט בגדה המערבית.
 מסקנתם המשותפת: זהו איש מסוכן, על גבול השפיות**

האם הוא נורמלי?

אידיות, אובססיות, אי-תפיסת המציאות הקיימת. דוגמת לא-תפיסת המציאות: האיש אינו יודע שאי-אפשר להגיד לכתב ש"זהו תונאי רשימה של פירסומים, שכדוגמתה מגשים רק לשלטונות אוניברסיטאיים, לשם קידום אקדמי. יש כאן התנהגות של גדלות, בשעה שהאיש היה אפס מבחינה ציבורית. הוא התנהג כאילו היה איש בעל חשיבות עליונה. הוא ייחס לעצמו חשיבות כה רבה עד כי כללי העיתונות אינם קיימים לגביו, וכאילו יכול היה להכתוב לכתב מה לכתוב ו-

בארץ ובעולם, חיווה את דעתו כלהלן: הרשימה של דנקר נכתבה שנתיים אחרי שנערך הראיון, ויתכן כי המתאר אינו זוכר את הפרטים במדויק. יש גם לקחת בחשבון שאדם יכול להשתנות עם התפקיד. יש ניגוד מסויים בין הופעתו של מילסון בטלוויזיה, שנראתה לי כ"בלתי-תוקפנית, ובין תיאור התנהגותו ב"כתבה. אם התיאור של דנקר מהימן, יש לחסוק ממנו: לאיש המתואר יש תווים של פאראנוי-

התיאור ברשימתו של דנקר היה כה יוצא-דופן, ש"העולם הזה" החליט להציג גו לשני מומחים - אחד פסיכולוג קליני ואחת פסיכיאטרית מנוסה - ולבקש מהם חוות-דעת מיקצועית על מצבו ה"נפשי של האיש המתואר בה. בעמוד זה מפרסם "העולם הזה" את רשימתו של דנקר במקורה, כפי שחופי" עה ב"הארץ" - ואת שתי חוות הדעת.

פני שבוע וחצי פירסם העיתונאי אמנון דנקר ב"הארץ" מיסוך מיוחד-במינו. זהו תיאור של פגישה ש-התקיימה לפני שנתיים בינו ובין פרופ-סור שלא היה אז ידוע ברבים, מנחם מילסון. זהו האיש המהלך עתה אימים בגדה המערבית, ושגרם בשבועות האחרונים להסלמה בלתי-פוסקת של מעשי-איבה, פגיעות באוכלוסייה, הפגנות וירי במפגינים.

הפסיכולוג הקליני, מן המפורסמים

הוי, פגישה שכזאת!

רשימת הפירסומים והניח את הניירות על השולחן. עכשיו אתה יודע מי אני, אמר. ועוד איך, מותק, אמרתי בליבי, ועוד איך, אבל הנהנתי לעברו בנימוס. "יפה", ציין בסיפוק. הוא הציג בשעונו בתנועה חדה. "יפה", אמר, "עכשיו אני מציע שנערוך הפסקה קצרה". הוא הוביל אותי בצעדים מהירים אל הקפטריה והניח לי לשלם בעד הקפה והעוגה. לעסנו ולגמנו בשתיקה. כשכילינו הציץ שוב בשעונו. "אני מציע שנעלה ונפתח בחלקה השני של פגישתנו", אמר.

מכיוון שאני מצטט כאן מן הזיכרון ומכיוון שחלפו כשנתיים ימים, אין אני ערב לדיוק פרטי הביורגריה שקרא באוזן גי. מה שאני זוכר הוא משהו כמו: נולדתי בחיפה בשנת כ"ך וכך, סיימתי את בית-הספר העממי - כאן הרים את עיניו מן הכתוב ואמר: בהצטיינות. הוא שב והשפיל עיניו והמשיך: נכנסתי לבית-הספר הריאלי וסיימתי אותו. הוא הרים עיניו - בהצטיינות. שוב חזר אל ה"גייר: לאחר סיום הלימודים, ומכיוון ש"השעה היתה קשה לעם ישראל התגייסתי לחיל-הצנחנים. סיימתי את הטיורנות. ב"הצטיינות, אמרתי בליבי, בוודאי בהצטיינות. ופרופסור מילסון הרים שוב את עיניו ובאופן בהחלט לא מפתיע לחש: בהצטיינות. אחר כך הוא סיים קורס

רשעה שאירעו הדברים נראה לי הסיפור כעוד מסה קשה שעובר ה"עיתונאי במהלך עבודתו. בלא שיוכל לפרוק את הדברים לעיני קוראיו: משהו חסר חשיבות ציבורית. המצטרף למטען החוויות, הנתורות באפולוליותה של ה"פרטיות. אולם, כפי שהדברים מתגלגלים, קורה שלפתע נבעים מעייני הזיכרון ומה שנראה כנדון לגניזה, הריהו סיפור לוחט למדי שיש לו אפילו חשיבות ציבורית מסויימת.

הדבר היה לפני כשנתיים. בערב-שבת אחד צילצל הטלפון בביתי וקול סמכותי, תוקשני מעט חקר: "זה אמנון דנקר?". הודיתי. "אני חייב ללחוץ את ידך", אמר הקול. "מי מדבר?" שאלתי. "פרופ" סור מנחם מילסון מירושלים", אמר ה"איש. "אתה כתבת השבוע דבר יוצא מן הכלל נגד משה דיין. אני מוכרח לראות אותך".

באופן עמום עלתה במחתי תמונתו של האיש במדי צה"ל כשכומתת צנחנים אדור מה לראשו, דבוק לאנזור סאדאת בביקורו הראשון. למה לא? אמרתי בליבי. אולי יש לו איזה סיפור? "כן", אמרתי, "בסדר". "תוציא את היומן שלך", פקד האיש. אין לי יומן, אבל לשם הנימוס עשיתי קולות של הוצאת יומן. קבענו. בשעת לפני צהריים מוקדמת התייצבתי מגולח ומצוחצח במשרדו של פרופסור מילסון בבניין האקדמיה למדעים בירוש"לים. הוא היה ישוב מאחרי המכתבה והורה לי באצבעו על כורסה. אחרי שהתיישבתי, קם, ישב על כורסה מולי ואמר:

"אנחנו נחלק את שיחתנו לשני חלי-קים". ליבי צנח. הייתי בהחלט מופתע. זו הפעם הראשונה ששמעתי פתיחה כזאת, אבל - אני יודע? - יש אנשים משוגעים עם לסדר. שיהיה. "טוב", אמרתי. "בחלק הראשון", אמר, "אציג את עצמי". רגש אי-הנוחות שלי הלך וגבר. פרופסור מילסון נטל בידו מעל השולחן חן כמה עמודים מתוקתקים והחל קורא באזני את הקוריקולום ויטה שלו.

מאת אמנון דנקר

מ"כים, נתחשו איך, וקורס קצינים, תנח" שו איך, אט אט עבר איתי את כל התחנות בחייו. הן היו, כמובן, רצופות הצטיינות, עכשיו, בעיקר, אקדמיות. חלפנו ביעף על פני חוויותיו כפונקציונר בממשל ב-שטחים, שבנו אל האוניברסיטה. נגענו קלות בסאדאת ונחתנו בהצטיינות חזרה בבניין האקדמיה. חלף משהו כמו ארבעים דקות ואני כבר התחלתי לתפוס עם מי יש לי עסק.

"עכשיו אני רוצה לקרוא באוזניך את רשימת הפירסומים שלי", אמר פרופסור מילסון.

אני כבר ידעתי, שאני הולך עם זה עד הסוף. הנהנתי בראשי.

הוא נטל מעל השולחן צרור דק של גיירות והחל קורא באוזני כותרות של מאמרים שפירסם בעיתונות המדעית, כולל שם העיתון, ההוצאה לאור והתאריך. זה בוודאי נשמע משעמם, אבל אני הייתי מוקסם. עד אז לא האמנתי שייכתנו אני שים כאלה, אבל הנה - עובדה. חלפו עוד כעשר דקות, הוא כילה את

הייתי יכול, כמובן, להפוך עליו את המגש ולקלל אותו נמרצות. איש לא ביטל כך את זמני זה שנים, אבל הייתי מוקסם באמת ובתמים. אני אעבור את זה עד הסוף, הבטחתי לעצמי. אני רוצה לעבור את זה עד הסוף. חזרנו, נכנסנו למשרד והתיישבנו. מיל-סון נטל עתה ערימה עבה מאוד של גיירות מעל השולחן ואמר: עכשיו אקרא באוזניך מחשבות על שלטון ישראל ב-שטחים. הוא החל קורא. שלחתי את ידי אל כיס מקטורני כדי לשלוף את הפיסת הסיגריות שלי. "אני מבקש לא לרשום אף מלה", קפץ ואמר. "זה בסדר, זה רק סיגריות", אמרתי. "אה", אמר. ציפיתי לאיזה שהוא חיך. לא היה. ואז ציינתי לעצמי, שמתחילת הפגישה, שנראתה לי בתוקף ההקראות הבלתי פוסק קות בקול חד-גוני כנעוצה היכן שהוא ב"ערפילים של עבר רחוק, לא חייך האיש הרציני הזה אפילו פעם אחת. הוא שב לקרוא בקול את מחשבותיו על שלטון ישראל בשטחים ואני התחלתי לשקוע בתוך ערפל סמיך שממנו הצצתי פעם בפעם באיש התמוה הזה וציחקקתי בליבי. כעבור שעתיים הציץ בשעונו והפליט קריאה של הפתעה שערורה אותי מחצירי

